

drengen, der hjalp Pigen med Malkningen, holdt han ikke som ellers en Dundertale til dem om ikke at sløse med Guds Gaver, men gik videre uden Ord.

Han blev staaende i den aabne Stalddør, mens Aftenklokken ringede. Han tænkte paa sine egne sørgelige Vildfarelsens Aar derovre i København, hvor han var bleven Djævelens Bytte og vilde være endt som en Stakkel i mørkt Vanvid, dersom ikke Gud havde forbarmet sig over ham og ført ham hjem til hans gamle Mor. Gud glæde hendes Sjæl i Himlen! ... Derude foran Aftenrøden kunde han tydelig skælne Omridsene af to Træer, der havde skygget over det lykkelige Barndomshjem, to høje Popler, i hvis Susen han som Barn havde hørt Vorherres Stemme, naar han sad paa Trendebænken ved Vinduet og stirrede ud, mens Moderen sad ved Væven og sang sine Salmer. Inde bag den lange, hvide Kirkegaardsmur derovre laa nu den fromme Kvinde med de arbejdsstrætte Hænder foldede om sin gamle Salmebog og ventede paa en salig Opstandelse.

Derude under Vesthimlens lysende Skyer kunde han ogsaa følge den pilehegnede Landevej, hvor han i seks Aar hver Søndags Morgen gik de tre Fjerdingsvej ind til Latinskolen i Randers. I Sommerhælvten, naar Torben Dihmer boede hjemme paa Favsingholm, mødtes de undertiden og slog Følge. Torben red til Skolen paa en Nordbag, mens han selv maatte gaa Turen i Træsko eller paa bare Ben for at skaane Skoene, der hang ved Tornystret og ikke maatte tages paa, før han naaede Byen. Han huskede især Torben i en mjødbrun Fløjlsdragt med lange Ridegamasjer, der en Tid havde bedaaret hans Bondehjerter. Indtil hans Mor en Dag sagde til ham: „Hvordan tror du egenlig, saadan en opstadset Knægt tager sig ud i Vorherres Øjne?“ Da slog han skamfuld Blikket ned.

Klokken i Taarnet tav. Med en dyb Halslyd, der mindede om Køernes Drynen, vendte han tilbage gennem Loen og gik ind.

Da han med sin Familje sad ved Aftensmaaltidet, hvori ogsaa Husets Tjenestefolk tog Del, fortalte han om den fremmede Læges Besøg paa Herregaarden og hans Vidunderpiller, der